

הילדה המאומצת הגשימה חלום והפכה לאם ל-12 ילדים במשפחתון

 [שלחו להדפסה](#)

דנה ברדן נגלר אומצה בילדותה, ולמרות המפגש המאכזב עם אמה הביולוגית, לא זנחה את החלו צפורה רומן

 [לחצו כאן להגדיל הטקסט](#)

דנה ושלומי עם בנם המשותף בן. "הוא לומד להתפשר ומרוויח כישורים חברתיים שלא היו לו כילד יחיד". (צילום: אבי

כשדנה ברדן נגלר, שאומצה כשהייתה תינוקת, סיפרה לבעלה בפרק ב' על החלום שלה לספק בית חם לילדים שזקוקים הפך לאב בית במשפחתון של 12 ילדים?

האזינו לכתבה. הוקלט על ידי [הספרייה המרכזית לעיוורים ולבעלי לקויות קריאה](#) – המרכז לתרבות מוגשת

דנה שלומי וכן. "עוד בהיריון הראשון התחלתי להתעניין בהורות בדרך אחרת," (צילום: אביגיל עוזי)

פתיחת תיק האימוץ: הפנטזיה מתנפצת

כשבנה הבכור היה בן שנתיים, בעודה מתגוררת בקנדה, החליטה לפתוח את תיק האימוץ בישראל. "ההליך היה מהיר נ

"מוכנה", לא "רוצה"?

"זה היה הניסוח. הרגשתי גוש בגרון, כאב בטן, התרגשות, פחד וציפייה..."

שיתפת את הוריך בכוונתך לפתוח את התיק?

"עדיין לא. הזמנתי כרטיס טיסה והגעתי לפגישה ראשונית עם העובדת הסוציאלית בשירות למען הילד. ישבתי מולה והי שאינו רשום. באותו שלב גם לא ידעתי שיש לי אח ואחות. שאלתי למה היא מסרה אותי ולא היה על כך מידע בתיק. ואז שם. אישה נמוכה עם תלתלים, אמא שלי הביולוגית. הסתכלנו אחת על השנייה, התיישבתי מולה... הפנטזיה מתנפצת" דנה: "חिकיתי 26 שנה למפגש עם אמי ר

כבר ברגע הפגישה?

"זה הרגע שחיקיתי לו 26 שנה, והוא התרחש בלי חיבוק, בלי נשיקה, בלי חיוך מצדה. ואז היא שואלת אותי: 'את עשירה אותה: 'את זוכרת את היום שנולדת?' והיא סיפרה שזה היה ההיריון השלישי שלה ושמיד אחרי שנולדתי, היא ראתה ר יודע עלייך'. בהמשך גיליתי שכן ידעו, אבל משפחתה, שגידלה את שני ילדיה הגדולים, סירבה לגדל עוד אחד. שאלתי או ילדים, איך גדלתי – כלום. בסוף השיחה היא שאלה אם אני יכולה לתת לה כסף, ואז קמתי וברחתי מהחדר, כי הרגשתי

הקשר נותק?

"לא. כי היה לי חשוב למצוא את האחות והאח, שעד אז לא ידעו כלל על קיומי. בהמשך, המפגש עם אחותי התברר כהצ מידי וקרוב, שקיים עד היום. נפגשתי גם עם האח, שדווקא דומה לי ומאותו אב, אבל לא נוצר בינינו קשר".

מתי סיפרת להוריך הביולוגיים על פתיחת התיק?

"אחרי זמן קצר. ואמרתי להם שלא ידאגו, כי אני לא מחליפה אותם", היא צוחקת.

חיים חדשים: מודל משפחתי חיובי

ב-1995 חזרה דנה עם בעלה ושני ילדיהם לארץ. "מטעמי ציונות של בן זוגי ולמרות התנגדות נחרצת שלי", היא מודה. ' שנה לאחר שהגיעו לישראל, התגרשו בני הזוג. "לא מצאתי את עצמי כאן. הרגשתי כמו דג מחוץ למים בתרבות הישראל לכיוון אחר". במהלך עשר השנים שאחרי היו לה כמה מערכות יחסים קצרות. "אני רציתי עוד ילדים ומבחינתי, מי שלא ר לפני 14 שנה, באתר היכרויות, פגשה את שלומי נגלר. "בפרופיל שלו לא היה כתוב הרבה, אבל ראיתי אדם עם פנים טוב. שלומי הוא יליד נתניה, ששירת במערך התחזוקה של דנה: "בפרופיל של שלומי באתר היכרויות לא היה כתוב הרבה, חיל האוויר במשך שמונה שנים. בהמשך היה בעל עסק למיזוג אוויר. כשפגש את דנה כבר היה גרוש אחרי 17 שנות ני

בית, אמרתי לה: 'תמצאי מישהו אחר שילך איתך. לא מתאים לי'. אני בא ממשפחה אוהבת, חמה, מחבקת, עם הורים ש הצורך שלה, אבל נראה לי גדול עליי לחזור אחורה ולטפל בילדים קטנים. ידעתי, כמו שהיא ידעה, שצריך המון זמן ותעצ ב-2008 נולד בנם המשותף. "דנה הייתה בת 43 ואני בן 47 כשהחלטנו שאנחנו רוצים ילד. נכנסנו להיריון מהר יחסית, ו

דנה, העובדה שנולד לכם ילד משותף לא שינתה את החלום שלך? "נהפוך הוא! המשכתי לדבר על הפיכת החלום לתוכנית פעולה".

ואז צצה הזדמנות. דנה, שעבדה אז כמורה בבית הספר הממלכתי בקיבוץ געש, שילבה בתוכנית הלימודים פרויקט של משאבים, באמצעות מיחזור קפסולות של מכוניות קפה אשר הפכו לתכשיטים ומכרו בירידים, ארגנו מפגש עם ילדי הביר משפחתונים, פנימיות במודל משפחתי, שמנהלת עמותת "המפעל להכשרת ילדי ישראל" ב-14 מקומות בארץ. ארבעה נ

"הדבר הכי מתגמל נפשית" (צילום: אביגיל עוזי)

להיפגש עם הילדים במסגרת פרויקט בית ספרי זה דבר אחד, לעבור לגור שם זה סיפור אחר. איך זה קרו
"הגענו לכפר הירוק ב-29 ביוני 2014 במסגרת הפרויקט וערכו לנו ביקור במשפחתון. באחד החדרים היו ערימות של קר שעבד אז כאיש תחזוקה, הצטרף אליי לסיור, אבל לא היה איתי באותו רגע. קראתי לו ואמרתי בהתרגשות: 'הם עוזבים! שלומי: "ובתוך שלושה שבועות היינו שם".

דנה: "מאחר שכבר התחילה חופשת הקיץ, לא הרגיש לי נכון להודיע לבית הספר על שלומי: "כשדנה סיפרה לי על החז עזיבה רגע לפני תחילת שנת הלימודים. סיכמנו עם מנהלת המשפחתונים שבשנה הראשונה שלומי יהיה זה שיתפקד בו היא הציבה שני תנאים: שאקדיש למשפחתון את היום הפנוי מהוראה, ושאחרי שנה שלומי ואני נתחלף".
שלומי: "ההסדר היה מקובל על שנינו, אף על פי שלא ידעתי למה אני הולך. בפועל, זה היה להפוך את החיים שלי ולצנוו בחיים".

היום, חמש שנים וחצי מאז שהגיעו למקום, הסידור הזמני הפך לקבוע. דנה, שלומי ובנם גרים ביחידת דיור עם דלת מחו בנות, מכל העדות, הדתות והשכבות הסוציו-אקונומיות", מספר שלומי. "חלקם הובא בצו בית משפט, חלקם ביוזמת הור ההורים ואנחנו בקשר מצוין עם 90% מהם. הם השותפים שלנו לגידול הילדים".
דנה: "הילדים במשפחתון רואים זוג הורים שמהווה מוד

מה זה אומר מבחינתך לנהל את הבית?

"פגישות לפי הצורך בבתי הספר של 12 הילדים - תחשבי בכמה קבוצות ווטסאפ אני חבר, ואני הגבר היחיד בהן! פגישון וכמובן - קניות למשפחה הגדולה שלנו. יש לנו תקציב לקניות בסופרמרקט, ויש גם אנשים טובים באמצע הדרך, מאפיות והולכים יחד. בכפר עצמו יש מערכת תומכת זמינה של אנשי מקצוע שאפשר להיעזר בהם ויש לנו עזרה נפלאה ממנהל רגילים ובטוחים ופותח להם אפשרויות לעתיד טוב יותר. מישהו צריך לנהל את המכלול של משפחה כזו, full time job

היו לך רגעי חרטה?

"יש הרבה רגעים קשים, כמו התמודדויות עם בעיות אישיות מורכבות ופערים לימודיים עצומים שחלק מהילדים מגיעים פעם לא שאלתי את עצמי למה אני צריך את זה. לדנה ולי יש מפגש שבועי עם פסיכולוגית, וזה עוזר, חד-משמעית".
דנה: "בתום השנה הראשונה לחיינו במשפחתון, שלומי הודיע לי שהוא לא רוצה להחליף איתי תפקידים כפי שתכננו בהו את החלום התפוגגה. ב-2017 התחלתי לעבוד כיועצת פדגוגית ברחבי הארץ, ואני מרגישה שגם במשרה החלקית שלי

מה זה אומר?

"אני זמינה אליהם 24/7, כמו הורה רגיל, שלמרות העבודה היומיומית לפרנסתו, נוכח בחיי ילדיו. אני עושה כל מה שאמממש הכנה לחיים, ייעוץ, ובעיקר חיבוק חם. אני חלק ממודל משפחתי שהוקם כדי לאפשר לילדים שהוצאו מבתיים לגד שכוללת גם יסורים, ריבים והתפייסות".

הבן המשותף שלכם לא מקנא בעובדה שאתם הורים לעוד 12 ילדים?

שלומי: "הוא למד לקחת את הדברים הטובים מהמצב. רוב הזמן הוא איתם, במשפחתון, וכשלא בא לו, יש לו חדר שקט דנה: "לפעמים בן משלם מחיר על כך שהוא חולק את אביו עם 12 ילדים, אבל שלומי זוכר שהוא צריך אותו גם אחד על יחיד".

עד מתי אתם מתכננים להישאר במשפחתון?

דנה: "בעוד חמש שנים נעשה חשיבה".
שלומי: "כל עוד נוכל. זה הדבר הכי מתגמל נפשית שעשיתי אי פעם".

תגיות: לאשה | אימוץ | משפחה | משפחתון
חזרה

לפני כעשור, במסגרת קורס אימון במכון אדלר, התבקשה דנה לנסח את החזון האישי שלה. היא ידעה בדיוק מה לכתוב אלא בית אמיתי, עם תחושה של משפחה וחום, כדי שאף ילד לא יחוה מה שאני חוויתי ושלא ימצא את עצמו ברחוב, כמ שתכננה מראש. זה חמש שנים וחצי מתגוררים דנה (55), בן זוגה שלומי ברדן נגלר (59) ובנם בן ה-11 במשפחתון בכנ מנישואיהם הקודמים - שניים של דנה ושניים של שלומי - אינם מתגוררים איתם.

בניגוד למודל הנפוץ במשפחתונים כאלה, שבהם יש אם בית, במקרה שלהם שלומי הוא אב בית במשרה מלאה, ואילו ד למידה בבתי ספר יסודיים ברחבי הארץ. דנה עצמה היא ילדה מאומצת, שכבר כשהייתה ילדה חלמה לעבור לצד המאמי

ילדות: הרגשתי כלואה

תחילתו של הסיפור בתינוקות שנולדה ב-1964 בבאר־שבע כילדה שלישית לאם צעירה לא נשואה. "אני היחידה מילדיה הראשון שלה הוא ממלחמת ששת הימים, כשחגגו לה יום הולדת שלוש במקלט בירושלים. כבר אז ידעה שהיא מאומצת "הוריי סיפרו לי מההתחלה שהם בחרו בי מכל התינוקות. אמא שלי תיארה אותי תמיד כתינוקת נוחה מאוד, שכבתי בעו 'תסמונת בית יתומים': הייתי חצי שנה בבית יתומים ותינוקות שגדלים שם לא בוכים, כי תינוק בוכה כדי שייגשו אליו". דנה: "הוריי סיפרו לי מההתחלה שהם בחרו בי מכל התינוקות. אמא שלי תיארה אותי תמיד כתינוקת נוחה מאוד, שכ

הוריה המאמצים היו יהודים בריטים שעלו ארצה במסגרת גרעין שהקים את קיבוץ כפר־הנשיא, "אבל עוד לפני שנולדתי במשרד המסחר והתעשייה וכשהייתי בת חמש נשלח לשרת בשגרירות ישראל בשווייץ".

בז'נבה למדה בבית ספר בינלאומי פרטי. בהמשך מונה אביה לתפקיד יועץ כלכלי למדינות מתפתחות במסגרת האו"ם. ובלוי להכיר חברים, נראיתי כמו ישראלית מרוקאית, אבל הייתי בעצם אנגלייה־שווייצרית במהותי. ושוב, לא בכיתי, לא מו

כשעברו לרעננה, שנה אחר כך, החלו להתגלות סדקים בהתנהגותה המושלמת. "ההורים האנגלים ציפו שאמשיך להתנו העצמאי של מי שהייתה הילדה הטובה שלה והיחסים בינינו הידרדרו. אבא שלי הבין שאין לו פרנסה בארץ, התחיל לעב הגדול, ושתינו הרגשנו כלואות. לא היה לי טוב בבית, ומצאתי תחושת משפחתיות אצל חברות. כבר אז פינטזתי שיום או

מתי התחלת לפתח סקרנות לגבי אמך הביולוגית?

"מגיל 14-15, כשלא היה לי טוב בבית, פנטזתי על אמא שתבוא למצוא אותי. סיפרתי לעצמי סיפור, שאמי הייתה סטודנ בית אחר, יותר טוב. חיכיתי לגיל 18 כדי לפתוח את תיק האימוץ, אבל בסופו של דבר פתחתי אותו שמונה שנים מאוחר ואם היא לא תהיה כפי שדמיינתי, לפחות אשען על המשפחה שלי".

"כשהשתחררתי, יצאתי לרחוב עם הקיטבג – כבר לא היה לי החדר שהוריי שכרו לי בצבא - וכשהתקש כשעמדה להתגייס, אמה ואחיה הצטרפו לאביה שעבד בג'מייקה, והיא נשארה בישראל. "נשארתי לבד בארץ, לא הוכרח – כבר לא היה לי החדר שהוריי שכרו לי בצבא - וכשהתקשרתי בגוביינא להוריי בג'מייקה לשאול מה אעשה מעכשיו, אמ ואמי מבקרת אותנו בממוצע פעמיים בשנה".

אחרי שנה של עבודה כאופר בארץ, טסה ללונדון ושם הכירה יהודי קנדי שהפך לבעלה ואבי שני ילדיה הבוגרים. היא ני להעביר אותו לחדר התינוקות. שמרתי אותו צמוד אליי, מחשש שייקחו לי אותו. לא עצמתי עין עד שיצאנו מבית החולים. אחרת, כי ידעתי שלא ארצה לגדל את ילדיי כפי שגידלו אותי ושחקף אותם באהבה ללא תנאים ובחום. עשיתי קורס אימ מיזמוניות ומכינה את הילדים לחיים".